

စိုးမိုးစာပေ

ဂျာနယ်

နှင်းဆီ မွေ့ရာ

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

ကိုယ့်အဖို့ မိန်းမသုံးယောက်ကျန်ခဲ့သည့်အဖြစ်ဟာ ဘာမှ မဟုတ်သော်လည်း လောက၏ ပြက်ရယ်ပြုခြင်းစာပိုဒ်ထဲမှာ တော့ အလွန်ဆိုးဝါးခဲ့၏။

အရွယ်ရောက်ပြီးသော မိန်းမသည် အုပ်ထိန်းမှုလွတ်ကင်း၍ မနေအပ်။

အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့်မိန်းမသည် လင်ယောက်ျားနှင့် ကွဲကွာပြတ်စဲ၍ မနေအပ်။

လင်ယောက်ျားသေဆုံး၍ မုဆိုးမမည်သောမိန်းမသည် ယောက်ျားနှင့် ကွဲကွာခဲ့ပြီး၍ တစ်ခုလပ် မည်သော မိန်းမထက် ဂုဏ်သရေရှိ၏။

စသည် ဖြင့် မိန်းမတို့ နှင့်ပတ်သက်သော ထိန်းသိမ်းအပ်သည့်အရာ ရှောင်ကျဉ်သင့်သော အမှုကိစ္စ များ စွာ ရှိနေခဲ့သည် ။

တခြားတစ်ပါးနိုင်ငံများ တွင် သူတို့ ယဉ်ကျေးမှု သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း မည်သို့ပင် လွတ်လပ်ပွင့်လင်း နိုင်ကြသော်လည်း မြန်မာသည် မြန်မာပဲဖြစ်သည် ။

မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိတော့သည့် နောက်မှာ ညီမလေးနှစ်ယောက်ကို ဖွဲ့ ဦးဆောင်လာခဲ့သည် ။ သို့သော် ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးဆိုသော အရွယ်သည် အလွန်ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ပါဝင်နေ

သော ရှယ်ယာတစ်ခုအတွက် ထိုက်တန်သော ဝန်ဆောင်မှုကို မည်သို့မျှ
မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့။

ရှယ်ယာဝင်များ နှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ လိုက်မကြည့်နိုင်။ စာရင်းအင်း
ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်၍ ဘယ်လိုထည့်ဝင်ရသည် မှန်း မသိ။ အကျိုးဘာ
လဲဆိုတာ နားမလည်။

ရှုံးသည် ဆိုလည်း ခေါင်းညိတ်ရသည် ။ မြတ်သည် ဆိုလည်း ဘယ်
လိုမြတ်တာလဲ မမေးရဲ။ ထို့ထက် ပို၍ ဆိုးဝါးသည် မှာ ဖွဲ့သည် အလွန်
လှသော မိန်းမငယ်လေးဖြစ်နေခြင်းပင်။

သူမနှင့် သုံးနှစ်စီကွာသော ညီမလေးနှစ်ယောက်ရှိသည် ။

အငယ်ဆုံးလေးနှင့်တော့ သူမ ခြောက်နှစ်ကွာပါသည် ။

ညီအစ်မ ဆိုသော်လည်း ပွင့်လွှာချပ်လေးသဖွယ် နုလွ်အိမ့်နုနေအောင်
လှသော ဖွဲ့ကို အငယ်နှစ်ယောက်ကမမီ။

နှစ်ယောက်လုံးက အသားလတ်လတ် သွယ်သွယ်လေးပဲဖြစ်ကာ
ပြောယူရလောက်အောင် လှတာမျိုးမဟုတ်။

ဟိုတယ်လုပ်ငန်းမှာ အတူပါဝင်ထားသော ရှယ်ယာဝင်သုံးယောက်
လုံးက ယောက်ျားတွေချည်း ဖြစ်သည် ။

တစ်ယောက်က တခြားလုပ်ငန်းများ စွာရှိသေးသော
မုဆိုးဖိုသူဌေးကြီးဖြစ်သည့်အပြင် အသက်က လေးဆယ်ကျော်ရံပဲရှိ
သေးသည် ။

တစ်ယောက်က လူပျိုကြီး။

တစ်ယောက်ကတော့ လောင်းကစားကင်းသည် မှ လွဲလျှင် အပျော်

အပါး သောက်စားကျူး တတ်သည့် ခပ်ရှုပ်ရှုပ်ပုံစံ။

ထိုယောက်ျားသုံးယောက်ထဲမှာ ဖွဲ့ဟာ ဘယ်ဘက်ကိုမှ လက်လှမ်း
တွယ်ကပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ခဲ့ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်နေခြင်းအပြင် သူမသည် အလွန်နုနယ်လှပ
သော အရွယ်။

ထို့ကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံးမရှိသည့်အချိန် စ၍ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွင်
ဝင်ထားခဲ့သည် ဆိုသော ပိုင်ဆိုင်သမျှလေးဟာ တစ်စစပွန်းပဲ့လာခဲ့သ
ည် ။

တဖြည်းဖြည်းမရှိတော့ဘဲ နောက်ဆုံးတွင် ဟိုတယ်ခြံဝင်း၏ ထောင့်
စွန်းကလေး၌ စားသောက်ဆိုင်အသေးလေးဖွင့်ခွင့်ကို
တောင်းပန်တိုးလျှိုး၍ ရရှိခဲ့သည် ။

ဆယ်တန်းကို သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်ခဲ့သည့်တိုင် အဝေးသ
င်နဲ့ ပဲ ကျောင်းပြီးခဲ့ရသည် ။ သူမဘဝသည် ထိုဆိုင်ကလေးမှာ ပဲ တစ်
နေ့ကုန်တစ်ညလုံး။

ဒီဆိုင်လေးသာပြုတ်သွားရင် ငါ့ဘဝတော့ သွားပြီဆိုသည့် အတွေး
က အိပ်ရာဝင်တိုင်း နှိပ်စက်နေခဲ့သည် ။

ခုလည်း နှိပ်စက်နေဆဲ။

မိရွှေဖျော်ပေးထားသည့် သံပရာရည်ဖန်ခွက်ကို ငုံ့မိုးကြည့်နေရင်း
ထိုဖန်ခွက်လေးထဲမှာ သူမဘဝကတော့ ပုရွက်ဆိတ်လေးတစ်ကောင်လို
ကျယ်ပြန့်စွာ ကူးခပ်နေခဲ့သည် ။

လှုပ်တော့လှုပ်နေသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမ ဒီနေရာမှာ ပဲရှိနေဆဲပါ။

“မမဖွဲ့”

“ဟင်”

ထူးချင်လို့ တော့ မဟုတ်ပါ။ ရုတ်တရက်မို့ လန့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မိရွှေက ဖန်ခွက်ကို အုပ်ကိုင်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လွှတ်လိုက်ကာ . . .

“အအေးတွေတောင် ပူကုန်ပြီ မမဖွဲ့ရယ်၊ ဘာတွေ ထိုင်ပြီး စိတ်ညစ်နေတာလဲ၊ သွန်းပြောသွားတဲ့ စကားကြောင့်လားဟင်၊ ဒီလိုပဲ ပြောဆိုနေကျပဲ မမဖွဲ့ရယ်၊ စိတ်ထဲမထားပါနဲ့ ”

မိရွှေက တကယ်တော့ ဖွဲ့ထက် တစ်နှစ်ပဲငယ်တာပါ။

အလုပ်ရှင်နှင့် အလုပ်သမားမို့ လေးစားသမှုနဲ့ မမဖွဲ့လို့ ခေါ်ခဲ့သည်။ ကျန်တာကျတော့ ပြောတာဆိုတာ ဘာကိစ္စဖြစ်ဖြစ် ညီအစ်မလိုပဲ ပြောခိုင်းရသည်။

မတော်တာကို အမုန်းခံ၍ တားဆီးခဲ့သူ ဖြစ်၏။

ဖွဲ့ မိရွှေကို မော့ကြည့်၍ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး မိရွှေ၊ ငါ ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာကို စဉ်းစားနေတာပါ”

“မမဖွဲ့က ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ”

မိရွှေကမေးရင်း အနားမှာ ခုံဆွဲ၍ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ပခုံးပေါ်မှာ ကနွဲ့ကလျခွေလျက် ကကြီးပုံ မဟာဆန်သော နဖူးပြင်လေးမှာ တော့ ရှုပ်ပွေခြင်းမရှိသော ဆံနွယ်ညိုများ နှင့် ပါးမို့လေးအစုံ နီမြန်းနေသည့် မျက်နှာလေးကိုလည်း ကရုဏာနှင့်ကြည့်မိ။

မမဖွဲ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆံဖျားမှ ခြေဖျားထိ မွေညင်းစိမ်းမြမြလေး

တွေကအစ မလှတာဘာမှ မရှိ။

သူမကိုယ်တိုင် မမဖွဲ့ကိုချစ်၍ ထိုမျက်နှာ ထိုအမူအရာလေးတွေကို ထိုင်ကြည့်နေချင်တာ ကြောင့်သာ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

တကယ်ဆို ရန်ကုန်ကို သူမရောက်လာခဲ့ကြတာ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်။

အဆောင်မှာ နေမည်။ သူများ တွေလို အထည်ချုပ်စက်ရုံ၊ အချို့ရည်၊ သကြားလုံး ဘာဖြစ်ဖြစ် သမ္မာအာဇီဝဖြင့်သာ ငွေရှာကြမည်။

သုံးယောက်လုံးက တောမှာ ခံစားချက်နာကြည်းချက်တွေ တူညီနေခဲ့သည့် ဘဝမလှကြသူတွေ ဖြစ်သည်။ ။

ရန်ကုန်ကျတော့ ကျန်သည့်နှစ်ယောက်က ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပြောင်းကုန်ကြ၏။

တစ်ယောက်က ရည်းစားထားသည်။ ။

တစ်ယောက်က မြင့်မြင့်ကြံ၏။ ရတာထက် ပို၍ လိုချင်သည်။ လှတာထက်ပို၍ လှချင်၏။

သူဌေးကိုယူရင် သူဌေးဖြစ်တာပဲဆိုသော အန္တရာယ်စကားတွေ ဆိုလာကြ၏။

ခုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံး စားသောက်ဆိုင်ကြီးတွေမှာ အဆိုတော်လုပ်နေကြပြီ။

မိရွှေကတော့ အေးဆေးပဲနေချင်သည်။ ။ အသိုင်းအဝိုင်းမဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် မတော်လောဘ မထွက်သင့်တာကို သူမ သိနေသည်။ ။

အိမ်ကိုပြန်လှည့်တော့လည်း ပထွေးနဲ့ အတူပြန်နေရမည်။

ငါ့ဘဝ ဘယ်နေ့ပျက်မလဲဟု ရင်တမမ တွေးနေရလောက်အောင် ပထွေးက လူရှုပ်။

မထူးမယ့်အတူတူ ရန်ကုန်မှာ ဝမ်းဝရံ၊ ခါးလှရုံဆို တော်ပြီပေါ့။

ထို့ကြောင့် ကိုယ်တတ်ထားသည့် ပညာလောက်နှင့် သင့်တင့်မည့်အလုပ်ကိုပဲ ရှာသည် ။

“မုတ်သုံ”ဆိုသည့် စားသောက်ဆိုင်လေးမှာ အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းနှစ်ဦး လိုသည် ဆိုတော့ ဘာတာဝန်ထမ်းရမည်မှန်း မသိသော်လည်း ဝင်လျှောက်သည် ။

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသည့်ခဏတွင် သူမအနားမှာ နေရမည် ဆိုလျှင် အလွန်ပျော်ဖို့ ကောင်းမည်ဟု ပထမဆုံး စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။

ဒီဆိုင်မှာ မြဲခဲ့သည် ကလည်း ဖွဲ့ဆိုသော မိန်းမလှလေးကို ချစ်၍ ပဲဖြစ်လေသည် ။

ဆိုင်မှာ မိန်းကလေးစားပွဲထိုးမထားပါ။ ချက်ပြုတ်၊ သန့်ရှင်း ဒါပဲဖြစ်သည် ။

ခုတော့ ဆိုင်မှာ လည်း မိန်းကလေးတွေ ထပ်တိုးလာသည် ။ သူမသည် မမဖွဲ့နားမှာ ညီအစ်မသဖွယ် ရင်းနှီးနေထိုင်ခွင့်ရကာ ပြောခွင့်ဆိုခွင့်ရှိသူလည်း ဖြစ်ခဲ့သည် ။

“ရွှေ အဆောင်မှာ မနေတော့ဘူး မမဖွဲ့၊ စားဝတ်နေရေးအားလုံး မမဖွဲ့ တာဝန်ယူထားတာပဲ၊ ရွှေ့ကို ဘာမှ ထပ်ပေးမနေနဲ့ ၊ အိမ်မှာ ပဲ အတူလိုက်နေမယ်၊ တစ်အိမ်လုံးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စ ရွှေ့ပဲ လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ မိန်းမ

သားတွေချည်းပဲဟာ”

သူမပဲ ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ။

ရွှေသည် မမဖွဲ့ကို ဤမျှထိချစ်ပါသည်။ ။ သူမမျက်ခုံးလေးတွေ တွန့်ချိုး မှုန်ကုတ်နေတာကိုမြင်လျှင်ပင် ရွှေမနေတတ်။

“မမဖွဲ့ ပြောလေ ရွှေ့ကို ပြောလို့ မရတဲ့ ကိစ္စမို့လို့ လားဟင်”

အကြာကြီးစောင့်နေသည် အထိ ဖွဲ့က မပြောသဖြင့် လက်ဖဝါးလေး ကိုဆုပ်၍ သူမထပ်မေးမိသည်။ ။

“မဟုတ်ပါဘူးမိရွှေရယ်၊ ငါ ဦးစစ်စံအကြောင်း စဉ်းစားနေတာပါ”

“ဦးစစ်စံဟုတ်လား မမဖွဲ့”

“အင်း”

“အို . . . ဒီလူကြီးအကြောင်း ဘာစဉ်းစားစရာလိုသလဲ၊ သူပြောတိုင်း လည်း မယုံပါနဲ့ မမဖွဲ့ရယ်၊ ဦးတိုင်းမိုးတို့ က ဒီလောက်ထိ မရက်စက်နိုင်ပါဘူး၊ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကြည်ဖြူလို့ ပဲ ခွင့်ပြုထားတဲ့ ဥစ္စာ၊ လုပ်ငန်းတစ်ခု အဆောက်အအုံတစ်ခုကို ခုလုပ်ခုဖျက် ခိုင်းစရာလား”

“ဒါပေမဲ့ သုံးယောက်ထဲမှာ သူပြီးရင် ပြီးတဲ့ အခြေအနေမျိုး အဲဒါကို ငါသိတယ်၊ ဦးစစ်ဟာ ဒယ်ဒီရှိစဉ်ကတည်းက ဒယ်ဒီနဲ့ အမြဲ အတိုက်အခံပြောတတ်တဲ့ သူ”

“ဒါက ဟိုတုန်းကဖြစ်မှာ ပေါ့ မမဖွဲ့ရဲ့ ၊ အခုက မမဖွဲ့က သူနဲ့ အတိုက်အခံပြုနိုင်တဲ့ သူမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ သူ ဘယ်လိုအကျင့်ရှိတာလဲ မမဖွဲ့ သိသားပဲ၊ တမင် ဒီလိုဖြစ်အောင်ဖန်တီးပြီး မမဖွဲ့ သူ့ကို တောင်းပန်ပတ်သက်လာအောင် ကြိုးစားတာ မဟုတ်ဘူး လို့ မမဖွဲ့ပြောနိုင်သ

လား”

“သူ့ဘက်က အခွင့်အရေးရှိသလောက်တော့ လုပ်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဟာ ကိုယ့်ကို မရိုးသားတော့ဘူးဆိုတာ သိနေရင် ငါ ရှေ့ဆက်မတိုးသင့်ဘူးထင်တယ်။ ဖယ်ဆို ဖယ်ပေးလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

ဒါဟာ ပျော့ညံ့ချင်တာတော့ မဟုတ်ပါ။ အုပ်ထိန်းမှုကင်းမဲ့ခဲ့သော ဘဝမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားထက် ဘာမှ အရေးမကြီးဘူးထင်၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မိရွှေကတော့ လက်မခံချင်။ ဆိုင်လေးက ဝင်ငွေကောင်းနေသည်။

ခုတလောကျမှ ပို၍ အဆင်ပြေလာသည်။

ခြံနဲ့ တိုက်ပေါင်ထားတာကို ရွေးဖို့ တောင် အတော်စုမိနေပြီ။

“မမဖွဲ့ ဒီလူကြီးကို ရင်မဆိုင်ချင်ရင် ဦးတိုင်းမိုးတို့ နှစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ပါလား၊ သုံးယောက်လုံးကမှ ဒီစကားပဲပြောနေကြရင်တော့ ဖယ်သင့်ရင် ဖယ်ပေးရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ မမဖွဲ့ရယ် မမဖွဲ့က အစကတည်းက ကလေးကချေမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့လိုလူပဲဟာ၊ သိပ်တော့ ချိုးချိုးနှိမ်နှိမ် ဆက်ဆံမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဖွဲ့ခေါင်းခါလိုက်သည်။

လည်တိုင်နှင့် ပခုံးထက်ကြားမှာ ခွေဝိုက်နေသည့်ဆံနွယ်များ ရင်ဘတ်လှလှလေးထက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဆန့်ကျသွားသည်။

ကျောထက်မှ ဆံနွယ်တို့ က ဣန္ဒြေကြီးစွာ လှုပ်ခတ်သွား၏။

“နင်မသိတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ် မိရွှေ၊ ကဲ . . . ကဲ သွားတော့ . . . အိပ်ချေတော့”

အိပ်တော့ဆိုတော့လည်း မိရွှေ ထရပ်လိုက်ရပါသည်။ ။

“မမဖွဲ့ ဒီဖျော်ရည်တွေ မသောက်တော့ဘူးလား၊ ပူလည်း ပူကုန်ပြီ”

“အင်း . . . ထားလိုက်ပါတော့၊ ယွန်းကော အိပ်ပြီလား”

“ခုနကတော့ စာဖတ်နေသေးတယ်၊ မမဖွဲ့ သွန်းပြန်လာအောင်စောင့်မလို့ လား၊ ရွှေပဲစောင့်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်နေလိုက်မယ်လေ၊ သူလာရင်နိုးတာပဲဟာ”

“သွားအိပ်ပါမိရွှေရယ် . . . သွန်းက စကားပြောတာရိုင်းချင်တယ်၊ ငါ့ဘာသာပဲ စောင့်ပါ့မယ်၊ အိပ်မှ မအိပ်ချင်သေးတာ”

မိရွှေ စိတ်မကောင်းပါ။

ဒီအိမ်မှာ ယွန်းယွန်းက အငယ်ဆုံးပီပီ နူးညံ့ပါသည် ။ ပြီးတော့ စာကြိုးစားသည် ။ နှလုံးရောဂါလည်း ရှိသည် ။

သွန်းကျတော့ သွက်သွက်လက်လက်ရှိသည် ။ စီးပွားရေးနှင့် ကျောင်းပြီးကာစ ဖြစ်သော်လည်း စီးပွားရေးကို ကျောင်းမှာ တင်မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင် စူးနစ်လုပ်ကိုင်လိုသူ ဖြစ်၏။

ဒါကို အစ်မဖြစ်သူကတားတော့ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ။

ညဦးက ညီအစ်မနှစ်ယောက် စကားအကြီးအကျယ် များကြသည် ။

အသက်သာကွာသော်လည်း အရွယ်တွေက မတိမ်းမယိမ်းတွေဖြစ်သည့်အပြင် ဖွဲ့ကိုလည်း အပြောရိုင်းတဲ့ သူ။

“လိုချင်တာမှ မရနိုင်ဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးဖို့ ပဲရှိတော့တာပေါ့၊ ဘာလဲ မမက အငယ်နှစ်ယောက်ကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်နေရတဲ့ မိန်းမဆိုပြီး ဂုဏ်ယူနေရတာတွေ ပျက်ကုန်မှာ စိုးလို့ လား၊ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သွ

နိုးကတော့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို ရှာမယ်၊ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်မယ်”

အစ်မဖြစ်သူကို မဖွယ်မရာတွေပြော၍ ဆင်းချသွားသည်။ ။

တစ်နေ့တစ်နေ့ အပြင်ကပြန်လာတိုင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ဆိုသူတွေနှင့် တွဲပြန်လာလိုက်၊ ပြန်ထွက်သွားလိုက်။

ကိုယ့်အခန်းထဲကို ပြန်ရောက်သည် အထိ မိရွှေ တော်တော်နှင့် အိပ်လို့ မရ။

မမက အငယ်တွေအပေါ် ညှာတတ်တာနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်။

အငယ်ဆုံးကျတော့ ဆေးကျောင်းသူမို့ မျက်နှာငယ်မခံ။

အလတ်မကျတော့ မိုက်လို့ စိတ်ပူပြန်သည်။ ။

“အစ်မဆိုပေမယ့် အသက်ချင်းသိပ်ကွာကြတာမှ မဟုတ်တာမိရွှေရယ်၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက ညီအစ်မသုံးယောက်က ကစားဖော်တွေ၊ ခုကျမှ အစ်မကြီးအမိဆိုပြီး တခမ်းတနား နေရာဝင်ယူလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သွန်းက စော်ကားတတ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အလိုလိုက်လို့ ဆိုးတာ” တဲ့။ ။

ဒီလိုအစ်မမျိုးကို စော်ကားလျှင်တော့ မိသွန်း ထိချက်နာဦးမည်။

အိပ်ရာပေါ်မှာ မိရွှေ ဟိုလူးဒီလိုမ့်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့။

အခန်း (၂)

ဒီနေ့မှ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိ။

ကားအလွတ်ကြီးလာလည်း တားလို့ မရ။ တစ်စီးနဲ့ တစ်စီးက ကြာသေးသည်။ အငှားကားတွေ ဘယ်ရောက်နေသည် မသိ။

ထွက်လာတုန်းက အံ့ကိုက်၊ ကားစောင့်ရင်း ကိုးနာရီကျော်သွား၏။

အလုပ်အကိုင် အပြောအဆို အဆင်မပြေလို့ အိမ်ကိုသာ မြန်မြန်ရောက်ချင်သည်။ ။

အိပ်ရာထဲပြေးဝင် ငိုချင်ငို ဒါမှ မဟုတ် ရေချိုးကန်ထဲပြေးစိမ်ကာ ရင်ထဲကအပူတွေကို ဖြေချလိုက်ချင်သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သာပိုင်ပြီး ကိုယ်ပိုင်ကားမစီးနိုင်သောဘဝမှာ ကားလာမှ အိမ်ပြန်ရောက်ရမည့်ဘဝ။

“လာမယ့်သုံးဆယ်ရက်မှာ မင်း ဒီဆိုင်ကို ဖျက်ပေးရမယ် ဖွဲ့၊ ရက်က ပံ့ပြီးပြောတာက တခြား မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ဒီအတိုင်းထားလို့ ရသေးရင် ထားမယ်ဆိုပြီး ဖယ်ထားခဲ့တာ၊ ခုတော့ မရတော့ဘူး၊ ဘယ်ဘက်ခြမ်းက ကားပါကင်နေရာမှာ တော်တော်ကျဉ်းနေတာ၊ နောက်ကို ချဲ့ဖို့ က နောက်က ခြံပိုင်ရှင်ကို ဘယ်လိုမှ ညှိလို့ မရဘူး၊ နောက်ဆုတ်မရတဲ့ အတွက် ရှေ့တိုးဖို့ ပဲရှိတော့တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ ဆိုင်ကို ဖျက်ပေးရမယ်”

ဦးစစ်စံ၏ နီစပ်စပ်မျက်နှာပြည့်ပြည့်ကြီးကို မြင်ယောင်ကာ နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့သွားခဲ့၏။

မျက်ရည်သည် ပျော့ညံ့ခြင်းသာဆိုလျှင် သူမ မငိုမိအောင် ထိန်းရမည်။

ဘဝတွင် တိုက်ပွဲတွေအများကြီးရှိလိမ့်ဦးမည်။ ဒီလောက်နဲ့ တော့ မငိုစမ်းပါနဲ့ ဖွဲ့။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုအားပေးရင်း လက်ကိုင်အိတ်ကြိုးကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည် ။ မျက်ရည်က တိုးထွက်ဝေ့သီခွင့်ကို တိုးလျှိုးတောင်းပန်နေ၏။

ထိုစဉ် တက္ကစီတစ်စီး ရောက်လာသည် ။

အလွယ်တကူပဲတားလို့ ရ၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့လည်း စိတ်က ဟိုကြည့်ဒီကြည့် မျက်ဝန်းတို့ နောက်ကို ရွေ့လျားရင်း ရင်ထဲမှာ သက်သာရာရသွား၏။

ကားက လမ်းဘေးမီးတိုင်တို့ ကို ခပ်မှန်မှန်ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ရင်း တစ်နေရာရောက်တော့ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

“ခဏနေပ် မိန်းကလေး”

“အို... ဦးလေးက ဘယ်သွားမလို့ လဲ”

လူကို သေချာမကြည့်ပဲ တက်လာခဲ့ပြီးမှ သတိထားကြည့်လိုက်မိတော့ အသားညိုညိုမှာ နီကျင်ကျင် ညိုညစ်ညစ်မျက်နှာက အဆီပြန်နေ၏။

ကွမ်းယာဝါးနေသော ပါးစပ်သာမက မျက်လုံးအစုံကပါ မျက်ထောင့်

နီနေသည့် ကားသမားကြီးသည် အရက်သောက်ထားပုံရသည်။ ။

ဖွဲ့ စိုးရိမ်စိတ်လေးဝင်သွားမိသည်။ ။ လူကြီးကတော့ သူ့ပုံစံကို မရိပ်
မိအောင် ထိန်း၍ ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ ရယ်ပြပါသည်။ ။

“ခဏပါ တူမရဲ့ ၊ အပေါ့အလေးသွားရုံပါ။ အသက်ကြီးတဲ့ သူဟာ ထိ
န်းချုပ်ရ ခက်တယ်လေ”

စကားက ရိုင်းသလားယဉ်သလားမသိ။

လူကြီးကတော့ ကားတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းသွား၏။

အမှောင်ရိပ်ထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည့် လူကြီးရှိသည့်ဘက်သို့ မျက်လုံး
ဝေ့အကြည့်တွင် အမှိုက်သိမ်းပြီးစ အမှိုက်ပုံနှင့်တူသော မြေမို့မို့ထက်
တွင် စာတန်းပါသော သစ်သားပြားလေးတစ်ချပ် ထူထားသည် ကို တွေ့
လိုက်ရ၏။

“ခွေးများ သာသေးပေါက်ရန်”

စိတ်ညစ်သည့်ကြားထဲမှ ဖွဲ့ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ။

ထိုစဉ် ကားဘေးသို့ ဖျတ်ခနဲရောက်လာသည့် အရိပ်တစ်ရိပ်။

“ဟင်”

တံခါးကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဖွင့်ကာ ကားထဲဝင်ထိုင်၍ တီခနဲ ဟွန်းတီး၏။

“ရှင်. . . ရှင်. . . ဘယ်သူလဲ၊ အို. . . ဒုက္ခပဲ၊ ကားကို ဘာလို့ စက်နှိုး
တာလဲ”

ရင်ဘတ်မှာ သေးမျှင်သော အဖြူရောင်စင်းလေးတစ်ခုမှ လွဲ၍ တစ်
ကိုယ်လုံး နက်စွေးနေသည်။ ။

ဘောင်းဘီရှည်အနက်

ခေါင်းစွပ်ဆွယ်တာလက်ရှည်နှင့်

လက်တစ်ဝါးသာသာ

အိတ်လေးတစ်လုံး

သာပါသည့်

စလွယ်ကြိုးတစ်ကြိုး။

လက်မှာ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော ဒိုင်ခွက်နှင့် အဖိုးတန်နာရီ။ လည်တိုင်မှာ ပလက်တီနမ်ကြိုး တစ်ကုံးနှင့် ဖြူနုချောမွေ့နေသည့် မျက်နှာပုံစံအရ လူယုတ်မာတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟု ခန့်မှန်းရပေမယ့် သေချာတာဘာမှ မရှိ။

“ဒီမှာ ”

ဂီယာမှာ တင်ထားသည့် သူ့လက်ကို ဖွဲ့က ရိုက်ချပစ်လိုက်၏။

“ရှင် ကားခိုးလို့ မရဘူးနော်၊ ပိုင်ရှင် ဟိုနားမှာ တင်ရှိတယ်”

“ဘယ်သူက ခိုးမယ်ပြောလို့ လဲ”

သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက် လွန်ခနဲပင့်တက်သွား၏။

ပြီးတော့ ချက်ချင်းပြန်ကုတ်ကျသည် ။

အံ့ဩသွားသည့်အသွင်မှ စူးစိုက်ငေးမောသွားသည့် ပုံစံသို့ ပြောင်းလဲသွားကာ သိပ်မဝေးသော ဖွဲ့ မျက်နှာလေးကို အားမနာတမ်း ကြာရှည်စွာစိုက်ကြည့်သည် ။

“ဟေ့ . . . ဟာ . . . အဲဒါ ဘာတက်လုပ်တာလဲကွ၊ ဆင်း . . . ဆင်း”

ကားဆရာကြီးက ကပျာကယာပြေး လာပြီး တံခါးကိုဆွဲဖွင့်ကာ လူကိုပါ ဆွဲချပစ်တော့မလို ပြူးပြာနေသည် ။

“ဦးလေး နောက်ကတက်လိုက်ပါဗျာ၊ မြန်မြန်၊ ဒီမှာ အရမ်းအရေးကြီးနေလို့၊ ပြီးရင် ကျွန်တော် ကျသလောက်ပေးပါ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နောက်ကြည့်မှန်ထဲကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သူက က

လပ်ကိုဖြုတ်၍ ဂီယာချိန်းသည်။ ။

“ဟာ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဒီမိန်းကလေးက တစ်စီးလုံးငှားလာတာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖွဲ့ သူနဲ့ မစီးဘူး၊ ဦးလေး လာမောင်းပါရှင်”

“ဒါဆိုလည်း နေခဲ့တော့ဗျာ၊ နောက်တစ်နာရီကြာရင် ဦးလေးကား ကို အိမ်အရောက် လာပို့ပေးမယ်”

ကားထဲမှာ လိုင်စင်စာအုပ်ရှိနေတာ သူသိထားသည်။ ။

ကားက သိမ့်ခနဲဆောင့်ခုန်သွားသည်။ ။

“ဟ... နေဦး၊ ကျုပ်လိုက်မယ်”

မိန်းကလေးကို ပြန်ပေးဆွဲတာများ လားဟု စိုးရိမ်ကာ ကားဆရာ နောက်တံခါးဖွင့်၍ ကမန်းကတန်းတက်ရသည်။ ။

ထိုစဉ် နောက်ဘက်မှ ပြေးလွှားလာကြသော လူရွယ်ငါးယောက်ခန့် ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ပြေးလွှားသံများကြောင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်မိသော ကားဆရာကြီးက ထိုလူတွေ တက်ခေါက်ရပ်ကျန်ခဲ့သည် အထိ မြင်နေရသည်။ ။

“မင်းက ရန်ဖြစ်ပြီး ထွက်ပြေးလာတာလား”

နောက်ခန်းကနေ ကားဆရာက လှမ်းမေးသည်။ ။

ပြန်ဖြေသံမကြား။

ဖွဲ့ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မှန်ထဲကနေ ဖွဲ့ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ။

ရိုင်းလိုက်တဲ့ မျက်လုံး၊ ရှက်စိတ်နှင့်ဖြစ်သွားခဲ့သည့် ဒေါသကြောင့်

မျက်ဝန်းတို့ မှာ အထင်သေးသော အကြည့်တို့ က ဖန်တီးယူဖို့ မလိုဘဲ ရောက်လာသည်။ ။

သူ့ကို စူးခနဲကြည့်၍ ဖွဲ့ မျက်နှာလွှဲပစ်လိုက်သည်။ ။

ရုပ်ကလေးသနားကမားနဲ့ ဟွန်း ယောက်ျားတွေ ဒါပဲ။

အကြံကြီးကြံနေခဲ့သော မျက်ဝန်းတွေနှင့် ဦးစစ်စံမျက်နှာကြီးပေါ် လာကာ ခပ်မဲ့မဲ့ ဖြစ်သွားသည့် ဖွဲ့ မျက်နှာလေးတွေ တော်တော်နှင့်မပြေ ခဲ့။

“နောက်မှာ ကျန်ခဲ့ပြီပဲ၊ မင်းက ဘယ်ထိမောင်းနေမှာ လဲကွ”

လူကြီးက သူမေးသမျှ ဖြေချင်မှ ဖြေမှန်းသိသော်လည်း ဆက်မေးနေ ပြန်သည်။ ။

ဒါမမေးလို့ မဖြစ်...။

သူကလည်း ဒါဖြေဖို့ တော့ အဆင်သင့်ရှိနေပုံရကာ မှန်ထဲကနေ ကားဆရာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး...

“သူ့ကို လိုက်ပို့လိုက်မယ်လေ၊ ပြီးမှ ပဲဆင်းတော့မယ်၊ ဦးလေးကားခ ကို ကျသလောက် ကျွန်တော်ပေးမှာ ပါ”

“ကျုပ်က အငှားကားသမားပဲ ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ တော့ ခရီးမဆုံးမချင်း သူပိုင်တယ်၊ မိန်းကလေး သူပြောတာ ဘယ်လိုလဲ ”

လူကြီးက ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုတော့ ခပ်ပါပါရယ်။

ဖွဲ့ ထိုသူ့ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်တော့ပါ။ လက်ပိုက်ကလေးဖွဖွတင်၍

...

“နေပစေပေါ့၊ ဆင်းဆိုလည်း ဆင်းမှာ မှ မဟုတ်တာ၊ ရှေ့ကွေ့အနားမှာ ကျွန်မကို ချပေးခဲ့”

“ညကြီးမင်းကြီး လမ်းသွယ်တွေက မှောင်မည်းနေတာ၊ ကိုယ့်အိမ်ရှေ့မှာ ကိုယ်ဆင်းပေါ့၊ ဘာလဲ သူများ ခြံရှေ့မှာ ဆင်းပြီး ဒီအတိုင်း ဆင်းလျှောက်သွားမှာ လား”

မထင်မှတ်သည့် သူ့အသံကြောင့် မကြည့်ချင်လို့ မရတော့။

ဖွဲ့ အံ့ဩစိတ်ကို ရုတ်တရက်မဖုံးလိုက်နိုင်ဘဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

သူက မှန်ထဲမှ မဟုတ်ဘဲ ဖွဲ့ကို စောင်းငဲ့ကြည့်၏။

ကားလေးက ကွေ့ထိပ်နားမရောက်မီ အရှိန်လျော့ကျသွားသည် ။

“ဟိုခြံက တို့ သူငယ်ချင်း ဝေလွင်ဦးရဲ့ ခြံ၊ သူရယ်၊ သူ့အဖေရယ် တစ်ခြံလုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်း နေတာ၊ ကဲ... ပြော၊ ဘယ်ကို ပို့ပေးရမလဲ၊ မင်းအမှန်အတိုင်းမပြောလည်း ကားကို အဲဒီမှာ ရပ်ခိုင်းထားပြီး ကိုယ်က ခြေကျင်လျှောက်ပို့မှာ ၊ အန္တရာယ်ရှိလို့ ”

ရုပ်စေဟု ဖွဲ့မပြောနိုင်။

သူကလည်း ပြောသလိုလုပ်မည့်ပုံစံမျိုးပါ။

“ဒီခြံကိုပို့ပေး”

ပြောပြီး ဖွဲ့ ကားခထုတ်ပေးလိုက်၏။

“မယူနဲ့ ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ကားဝင်လုခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်ပေးမယ်

”

“အို... မလိုပါဘူး၊ ရော့... ဒီမှာ ယူ”

“ဦးလေး မယူနဲ့ နော်၊ အဲဒီပိုက်ဆံယူလိုက်ရင် ကျွန်တော် တစ်ပြားမှ

မပေးတော့ဘဲ ဒီကနေဆင်းနေခဲ့မှာ ”

ကားလေးက ခြံဝင်းကျယ်နှင့် တိုက်ပုပြားပြားလေးတစ်လုံးရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွား၏။ မိန်းကလေးကလည်း ရှေ့ကနေ နောက်ကို ပိုက်ဆံလှမ်း ပေးနေသည် ။

တစ်ယောက်က မယူဖို့ ခြိမ်းခြောက်နေ၏။

ဒါကိုယူလျှင် ဟိုဟာဆုံးငြီ။

ကားဆရာ စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် သွားဖြုတ်ကာ ဖွဲ့ကို တောင်းပန်ဖို့ အစပျိုးလာသည် ။

ဖွဲ့က ဘာစကားမှ အစမခံတော့ဘဲ ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်၍ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည် ။

“ဒါလည်း မဆိုးဘူး”

ဟု ပြောသံသဲ့သဲ့ကြားကာ ထောင်တန်နှစ်ရွက်ဆီ လှမ်းကိုင်လိုက်သည့်လက်ကို ဖွဲ့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည် ။

စိတ်ညစ်ရတဲ့ အထဲ ဒေါသတွေက ရောထွေးနေသည် ။ တံခါးဖွင့်သံကြားသည် နှင့် မိရွှေ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးပြန်ပိတ်နေစဉ်မှာ ဘဲ ပြေးထွက်လာ၏။

“မမဖွဲ့”

ခြံဝမှာ မီးလေးတစ်ပွင့် ထွန်းထားသည် ။

ထိုမီးရောင်လေးကို ကျောခိုင်းလိုက်သော်လည်း မိရွှေက မျက်နှာကို သေချာငုံကြည့်ရင်း . . .

“ရွှေ စိတ်ပူလိုက်တာ မမဖွဲ့ရယ်၊ ပြန်နှင့်ဆိုလို့ သာ ပြန်ခဲ့ရတယ်၊ ဟို

လူကြီး မမဖွဲ့ကို ဘာတွေပြောလဲဟင်၊ မရိုးမသားတွေပါလား”

မိရွှေ တတွတ်တွတ်မေးလာသော်လည်း ပေါ်တီကိုအောက်ရောက်
လာသည် အထိ ဖွဲ့ မဖြေခဲ့ပါ။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ယွန်းယွန်း စာအုပ်လေးပိုက်၍ အိပ်ပျော်နေတာမြင်မှ
ခြေလှမ်းတို့ က တံခါးနားမှာ တုံ့ခနဲရပ်သွားခဲ့၏။

ဘာမှ မသိရှာပါလား ညီမလေးရယ်။

ဒီကလေးတွေဟာ ကိုယ့်အရိပ်မှာ အေးချမ်းစွာမနေကြရဘူးတဲ့ လား

။

နှလုံးသားနေရာများ ၌ အပ်ပေါင်းများ စွာ ပစ်စိုက်ခံနေရသလို ဆိုး
ဆိုးဆစ်ဆစ် နာကျင်သွား၏။

“ငါ မနက်ဖြန် ဆိုင်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့မယ် မိရွှေ”

ဟု တိုးသက်စွာ ပြောလိုက်မိစဉ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဝေ့ခဲ့လေသ
ည် ။

*

အခန်း (၃)

“အိုကွယ်... ဒီလမ်းနဲ့ ဒီလမ်း ငါးရာပေးရဖူးတယ်မရှိပါဘူး၊ သုံးရာ ပဲတော်ပြီပေါ့”

“သုံးရာက ထုံးစံမရှိတာအန်တီ၊ ဆိုက္ကားတစ်စီး ဟိုနားနဲ့ ဒီနားတော င်မှ သုံးရာရတယ်၊ အစကတည်းက အန်တီ ဈေးမေးပြီးမှ စီးသင့်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က သွားနေလာနေကျမှတ်လို့ ဘာမှ မပြော တော့”

“အေးလေ... မင်းကလည်း ဘာမသိညာမသိဆိုပြီး အချဉ်ဖမ်းဖို့ စိတ်ကူးခဲ့တယ်မို့လား”

“ဟာ... အန်တီ အဲဒီလိုမပြောနဲ့ လေ”

နားထဲသို့ဝင်လာသည့် ဆူညံသံတွေကြောင့် ကိုယ့်ခြေလှမ်းကို ရေတွက်လျှောက်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ခပ်ဝဝအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုက္ကားသမား လူရွယ်တို့ ၏ ညှိနှိုင်းမရသော မပြေလည်မှုက မျက်စိရှေ့မှာ ခလုတ်တိုက်နေ၏။

ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ကပ်ဖဲ့နေမှန်းမသိပေမယ့် ကွာဟနေသည်က ငွေနှစ်ရာပဲဖြစ်သည်။

ဆိုက္ကားသမား လူရွယ်၏ မျက်နှာကလည်း နီရဲခက်ထန်လာသလို အမျိုးသမီးကြီးကလည်း အလျှော့ပေးမည့်ပုံမရှိ။

ဆိုက္ကားပေါ်မှာ တစ်လုံးအပြည့် ဝယ်ခြမ်း လာပြီးသော ပလတ်စတစ် ဆွဲခြင်းတောင်းတစ်လုံး နှင့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်တစ်ထုပ်။

အမျိုးသမီးကြီးက ရှည်လျားသော ရွှေဆွဲကြိုးကြီးတစ်ယမ်းယမ်းနှင့် ပိုက်ဆံအိတ်ပြားကြီးကို ချိုင်းကြားညှပ်ပစ်လိုက်၏။

လ က်ထဲ မှာ ငွေသုံးရာကိုသာကိုင်ထားပုံက အခြေအနေကို ထိန်းသိမ်းလျော့ပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ကူးရှိဟန်မတူ။

“ကဲဗျာ... နှစ်ဖက်စလုံး ဘယ်လိုမှ တော့ မအောင့်မေ့ကြပါနဲ့ ၊ ရော့ ... ဒီက ငါ့ညီလည်း ငါးရာရအောင် အန်တီလည်း ပေးဖို့ မလိုတော့ဘူး၊ ဒါဆိုပြီးပြီပေါ့... နော်”

သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ဆွဲထုတ်ကာ ငါးရာတန်တစ်ရွက်ကို ဆိုက္ကားသမားထံ ကမ်းပေးလိုက်မိသည် ။

လူရွယ်ကလည်း မာနကတော့ ခပ်သေးသေးမဟုတ်။

ပိုက်ဆံကို တစ်ချက်သာစွေကြည့်ပြီး မယူ။ မျက်လုံးတို့ က အမျိုးသမီးကြီးထဲမှာ သာ မကျေနပ်စွာ ရှိနေဆဲ။

“အို... မင်းက ဝင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ ငွေနှစ်ရာ အန်တီ ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဒါ ထုံးစံမှ မဟုတ်တာ”

အမျိုးသမီးကြီးက တစ်မျိုး။

သူ့မှာ ကိုယ့်သောကနဲ့ ကိုယ် ကိုယ့်လမ်းကိုယ်မသွားနိုင်ဘဲ ပြဿနာ ရှင်းရတော့သည် ။ မရှင်းဘဲလည်း မနေနိုင်။ ကားလမ်းကလေးသာရှိသော လမ်းသွယ်ထဲမှာ သူတို့ နှစ်ဦးကြောင့် မြက်ခင်းပေါ်က ကွေ့ပတ်လျှောက်သွားရမှာ ။

“ထုံးစံမရှိဘဲ ဒီလိုလုပ်စားနေလို့ ရမလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့ က အဖွဲ့အစည်းနဲ့ စည်းကမ်းနဲ့ နေရတာ၊ သတ်မှတ်ဈေးထက် ပိုတောင်းခွင့် မရှိဘူး”

ဆိုက္ကားသမားက ကျုပ်တွေဘာတွေနှင့် ဖြစ်လာ၏။

“ပြောတာပါပဲကွယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဒီလိုပါပဲ”

“ကဲ... ဒီကအန်တီလည်း တော်ပါတော့ဗျာ၊ ငါ့ညီလည်း သည်းခံပါ၊ ဈေးသည် လိုပေါ့ကွာ၊ အများ နဲ့ တစ်ယောက်ဆိုတာ ဒီလိုပဲကွ၊ လူအမျိုး မျိုးတွေရတာ၊ လူကြီးနဲ့ လူငယ်ဖြစ်ကြပြီဆို ဘယ်သူမှားမှား ပြန်ခံပြော နေတဲ့ လူငယ်ကိုပဲ ရိုင်းတယ်လို့ ပြောမှာ ”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ အစ်ကိုစဉ်းစားကြည့်လေ၊ သူပြောတာ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ့ညီဘက်ကမှန်တယ်”

“အံ့မယ်... ဒါဆို အန်တီကမှားတယ်လို့ မင်းကပြောတာလား”

“အဲ... မဟုတ်ဘူး ၊ အန်တီလည်း မမှားပါဘူး၊ အန်တီကလည်း ဒီ လိုပဲထင်လို့ ဒါကိုပဲ ဇွတ်ပြောနေတာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကလျှော့လိုက်ရ င် ပြီးသွားမှာ ပါ၊ ရှေ့... ညီလေး၊ ဒါကိုယူလိုက်ပါ၊ ကျေနပ်လိုက်ပါကွာ နော်၊ အစ်ကိုတောင်းပန်တာပါ”

ဆိုက္ကားသမားက သူပေးတာကိုမယူဘဲ အမျိုးသမီးကြီးလက်ထဲက ပို က်ဆံကိုပဲ ခပ်ရိုင်းရိုင်းဆွဲ ယူလိုက်ပြီး ...

“နေပါစေအစ်ကို... နှစ်ရာက ဒီလောက်အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကြော တာကိုမခံချင်တာ”

ကောင်လေးကို သူလေးစားသွားသည် ။

ဆွဲခြင်းနဲ့ အိတ်ကို ဆွဲချပစ်ခဲ့ပြီး ဆိုက်ကားပြန်လှည့်သွားတော့ သူ နောက်ကကပ်လိုက်သွားကာ ငါးရာတန်ကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပေးလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ မကျေမနပ် ခါးထောက်ရပ်နေဆဲရှိသည့် အမျိုးသမီးကြီးဆီ ပြန်လာခဲ့ရပြန်သည် ။

“မင်းနှယ်ကွယ်. . . ဒီလောက်ထိ သွေးနားထင်ရောက်နေတဲ့ လူမျိုးကိုများ ခေယယ”

သူ ပြုံးလိုက်မိသည် ။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ ကျေနပ်သွားစေချင်လို့ ပါ”

“ဘာမှ ကျေနပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ အန်တီကို ဟိုဘက်ရောက်အောင်တောင် လိုက်မပို့ဘဲ ဒီမှာ ချထားခဲ့တာကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်ရိုင်းသလဲ”

ဆံပင်တစ်ချက်သပ်၍ ဟဲခနဲရယ်ကာ . . .

“အဲဒါ အန်တီ ဒါတွေဆွဲသွားရရင် ပင်ပန်းပြီပေါ့၊ သူတောင်းတာရှင်းပေးလိုက်ရင် ပြဿနာလည်း မဖြစ်တော့ဘူး၊ တန်တာမတန်တာ အသာထားလို့ ကိုယ်က စီးခဲ့ပြီးပြီဆိုတော့ ကျွဲသွားပြီလေ၊ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ လွန်တယ်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သာ လျှော့လိုက်ရင် ခုလိုဖြစ်မကျန်ခဲ့ဘူးပေါ့”

“ဟဲ့. . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း အခုပေးလိုက်တာပဲ၊ အန်တီကို သူ့ခြံဝရောက်အောင် ပို့သင့်တာပေါ့”

စကားက ဘယ်ကိုပဲပို့ပို့ ဒီပဲပြန်ရောက်လာသဖြင့် စိတ်ညစ်လာကာ သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆွဲခြင်းနှင့် အထုပ်ကို ကောက်ဆွဲလိုက်ရတော့သည် ။

“ကဲပြော... အန်တီက ဘယ်ခြံမှာ လဲ၊ ကျွန်တော်ပို့ပေးမယ်”

“အိုကွယ် အားနာစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ... ဟင်း... ဟင်း...”

ဒီတော့မှ အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြစ်သွားကာ ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ခေါ်၏။

ရှေးကျ၍ ခိုင်ခံ့သောပုံစံနှင့် တံခါးကြီးနှစ်ချပ်စေ့ထားသည့် ခြံရှေ့မှာ ရပ်၍...

“ဒီခြံပါပဲကွယ်၊ ရပါပြီ၊ ဘဲလ်နိုပ်လိုက်ရင် ခြံစောင့်လာယူမှာ ပါ၊ ဒါနဲ့ ငါ့တူ အထဲဝင် လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်”

“နေ... နေပါဦး”

အမျိုးသမီးက ထပ်မံ၍ စပ်စုလိုက်ဟန်နှင့်...

“ငါ့တူကို ဒီလမ်းထဲမှာ မမြင်ဖူးသလိုပဲ၊ စိတ်မရှိနဲ့ နော်၊ ဒီတစ်ကြောကခြံတွေကို အန်တီအကုန်သိတယ်၊ ကိုယ်ကလူဟောင်းဆိုတော့ လမ်းထဲမှာ ရှိသမျှလူတွေကို မျက်မှန်းတန်းမိနေ တာမျိုးပေါ့၊ အဲ... လူသစ်တွေကလွဲရင်...”

ထိုစကားရောက်မှ သူ လှိုက်ခနဲဝမ်းသာသွားတော့သည်။ ။

ကိုယ်နဖူးကိုယ်ရိုက်၍ ‘သေလိုက်စမ်း’ဟု ပင် ပြောမိတော့မတတ်။

“မင်း ဒီလမ်းထဲကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟို. . . ကျွန်တော်က ၂၉ က အိမ်ရှင်နဲ့ လာတွေ့တာပါ၊ အဲဒါ ခြံတံခါးသော့ခတ်ထားလို့ ဘယ်မေးရမှန်းမသိတာနဲ့...”

“ဪ... ၂၉ ကိုလား”

အမျိုးသမီးကြီးက ခြံဝမှာ ပဲနေ၍ ဘဲလ်ကိုမနှိပ်သေးဘဲ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေ၏။

“အင်း... လူကြီးမိဘတွေကတော့ ဆုံးကုန်ကြပါပြီ၊ အဲဒီမှာ အစက မိန်းကလေးသုံးယောက်ပဲ နေတယ်၊ နောက်တော့ လေးယောက်၊ အကြီးဆုံးမိန်းကလေးနာမည်က ညွန်းစာဖွဲ့တဲ့ ၊ အလတ်မလေးက သွန်းပန်းချီ ၊ အငယ်ဆုံးက ယွန်းယွန်းတဲ့ ၊ ငါတူက ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်တာလဲ”

“ဗျာ... ဟို... အဲ အကြီးဆုံး ညွန်းစာဖွဲ့၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖွဲ့... ဖွဲ့ဆိုတဲ့ တစ်ယောက်”

“ဪ... ဖွဲ့ဆီလာတာလား”

သူ့ကို အူကြောင်ကြောင်ပါလားဆိုသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် တစ်ချက်ကြည့်၍ မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်၏။

အိမ်တိုင်ရာရောက်ပို့ပေးထားသည့် ကျေးဇူး ပီစီကွေးလေးကို သတိရသွားပုံပေါ်ပါသည် ။

“ဖွဲ့က သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ အန်တီတို့ နဲ့ တစ်ခြံခြားတာဆိုတော့ လူချင်းလည်း ခင်တယ်။ အခု ပြောင်းသွားကြတဲ့ ကိစ္စကလွဲရင် သူ့မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက အန်တီအားလုံးသိတယ်”

“ဟင် သူတို့ ပြောင်းသွားကြပြီ၊ ဘယ်ကို... ဘယ်လဲဟင်”

“မသိပါဘူးဆိုမှ ကွယ်၊ ကောင်မလေးခမျာ မိဘတွေဆုံးတော့ ဆယ်တန်းပဲရှိသေးတာ၊ အခု RAIN ဟိုတယ်ကြီးက သူတို့ ရှယ်ယာပါထားခဲ့တဲ့ ဟိုတယ်ကြီးပေါ့၊ မိဘတွေ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးကုန်တော့ လူလိမ်တွေခံရ အရွယ်မရောက်တရောက်နဲ့ ပညာမဆုံး ဆွေမျိုးနောက်ခံက

မတောင့်၊ ပြီးတော့ အလတ်မလေးဟာ နည်းနည်းရိုင်းချင်တယ်၊ ဖွဲ့က သနားစရာလေးပါ။ ရုပ်ကလေးကချော အန္တရာယ်ကများ နဲ့ သူ့ကိုယ်ကျ ငုံ့သိက္ခာလေးနဲ့ သူ့အငယ်နှစ်ယောက်ကို စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ မတိုးတက်ဘူးဆိုပေမယ့် အခြေမပျက်သွားခဲ့တာ သူ့အရည်အချင်းပဲ၊ ခုကျမှ ဘာဖြစ်သွားတယ် မသိတော့ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ တိုက်နဲ့ ခြံကို ကြွေးနဲ့ သိမ်းခံရတာပဲဖြစ်နိုင်တယ်”

ဖြစ်ရလေဟု အော်ပစ်လိုက်ချင်မိသည်။ ။

ကားပေါ်မှာ တုန်းက ဖွဲ့ဟု တစ်စွန်းတစ်စကြားလိုက်ရသည့် နာမည် ပိုင်ရှင်လေးမှာ ဤမျှထိ ဒုက္ခသောကတွေ ဖွဲ့တည်နေလိမ့်မည်ဟု နည်းနည်းလေးမှ မထင်မိခဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“အေးကွယ် အန်တီကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မင်းလို ကူညီတတ်တဲ့ စိတ်ရှိတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ကို ခင်လည်း ခင်ပါတယ်။ နောက် ဒီနားရောက်ရင် ဝင်လည်ပါ၊ အန်တီနာမည်က ဒေါ်သန္တာချစ်တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော့်နာမည်က ဇယားပါ”

“ဇယား...”

အမျိုးသမီးကြီးကို သူ ကျောခိုင်းလာခဲ့သည်။ ။

တစ်ညမှာ တစ်ခဏလေးပဲ တွေ့လိုက်ရပေမယ့် တစ်သက်တာ သိမ်းဆည်းသွားနိုင်တဲ့ စွဲလမ်းမှုတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်ကျန်ခဲ့တာ ပြောလျှင် ယုံနိုင်မလား။

မင်းနဲ့ ကိုယ် နောက်ထပ်ဆုံချင်သေးတယ် ဖွဲ့ရယ်။

*